

jatých dávek rozhoduje pojišťovna výměrem, proti němuž lze podati žalobu, o které podle § 196 rozhoduje rozhodčí soud. Ustanovení těch není v zákoně ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n., jehož je v souzeném případě užití, a jest proto řešiti otázku, zda i za platnosti zákona čís. 221/24 sb. z. a n. pokud se týče zák. čís. 184/28 sb. z. a n. byl pořad práva pro vymáhání neprávem vyplacených pojistných dávek vyloučen. Otázku tu je zodpověděti kladně. Nárok pojištěnce na výplatu pojistných dávek je povahy veřejnoprávní, a lze jej vymáhati jen v řízení správním pokud se týče před rozhodčím soudem k tomu povoláním, a musí proto i rub tohoto nároku, nárok na vrácení dávek neprávem z tohoto veřejnoprávního poměru vyplacených, býti povahy veřejnoprávní. K rekursu žalující pojišťovny zrušil rekursní soud usnesení prvního soudu, a nařídil mu, by dále jednal a znovu rozhodl. Z důvodů rekursního soudu: Z ustanovení § 239 zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n., jehož je v souzeném případě použití, vyplývá, že zákon zamýšlel rozhodování pořadem práva ve všech věcech, o nichž neměl rozhodovati podle §§ 135, 296 buď rozhodčí soud nebo podle § 239 politický úřad. Poněvadž nárok na vrácení neprávem vyplacených dávek v §§ 196 a 239 zák. čís. 221/24 a 184/28 sb. z. a n. není uveden, nýbrž způsob jeho předepsání a vymáhání je upraven teprve §§ 135, 196 v doslovu přílohy k vyhlášce ministerstva sociální péče ze dne 25. července 1934 čís. 189 sb. z. a n., jest usuzovati, že podle zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n. rozhodování o nárocích na vrácení neprávem přijatých pojistných dávek mohlo se díti jen pořadem práva.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

I nárok na vrácení toho, co bylo neprávem plněno z titulu veřejnoprávního, jest nárokem veřejnoprávním a pořad práva tedy není přípustný. O nároku tohoto druhu musí tedy býti rozhodováno tak, jak se rozhoduje o plnění z onoho titulu. O tom, že je tu povinnost vrátiti přep placenou dávku, rozhodne příslušný nositel pojištění výměrem, který lze pokládati za výměr, jímž byla dávka odňata ve smyslu §§ 196 a 220 odst. 1 č. 3 pojišťovacího zákona čís. 221/24 sb. z. a n., takže je proti němu přípustná žaloba k rozhodčímu soudu.

Čís. 14075.

Podle § 5 odst. 2 zákona čís. 240/24 Sb. z. a n. nelze vésti exekuci jen pro pohledávky, které vznikly před účinností zákona o příročí a v konkursu by náležely do 3. třídy. Příročí nestihá pohledávku, pro niž přísluší věřiteli právo na oddělené uspokojení.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1935, R I 1596/34.)

Návrh na povolení exekuce vnucenou dražbou nemovitosti p r v ý s o u d zamítl s poukazem na § 4 odst. 1 a § 5 odst. 2 zák. čís. 240/24 sb. z. a n., poněvadž bylo nařízením ministerstva financí povoleno povinné straně příročí až do konce roku 1934. R e k u r s n í s o u d k rekursu vymáhající strany navrhovanou exekuci povolil. D ů v o d y: Z § 5 odst. 2 zákona čís. 240/24 vyplývá, že za příročí pro staré pohledávky, pokud příročím jsou postiženy, nelze vésti exekuce. Pojem starých pohledávek, které příročím jsou postiženy, plyne z § 4 zákona. Podle něho stíhá příročí jen pohledávky, které vznikly před jeho účinností a v konkursu by náležely do 3. třídy. O takové pohledávky však v souzeném případě nejde. Z výpisu z hlavních knih bankovních jest patrné, že šlo v daném případě o pŮlletní úhrnkové částky s úroky, týkající se zápůjčky, jež vázne na nemovitosti a jest knihovně zajištěna. Předložený výpis tvoří podle císařského rozhodnutí ze dne 4. srpna 1864 čís. 99 ř. z. podle § 64 odst. 1 a 3 stanov bankovních a čl. IV. uvoz. zák. k ex. ř. právoplatný exekuční titul a, poněvadž pro pohledávku vymáhající strany jest vloženo zástavní právo, přísluší jí právo na oddělené uspokojení, které podle § 12 konk. ř. uvalením konkursu není dotčeno a proto nepatří ani do 3. třídy konkursních věřitelů.

N e j v y š š í s o u d dovolacímu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

Stěžovatelka se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení. I kdyby bylo lze přisvědčiti jejímu právnímu názoru, že ustanovení § 5 odst. 2 zák. čís. 240/24 sb. z. a n., že »již povolené exekuce se nevykonávají«, není nijak obmezeno co do druhu pohledávek, nešlo tu o exekuci již povolenou.

Čís. 14076.

Třebaže nebylo bezpečnostních předpisů pro určité opatření na ochranu dělníků, byl závodní přes to povinen učiniti potřebná bezpečnostní opatření, způsobila zamezení při opatrném výkonu práce dělníkovu ohrožení.

Vyžadovalo-li určité místo lanovky, aby pro bezpečnost horníků bylo opatřeno zachycovačem těžkých vozíků, bylo povinností závodního, aby místo to tak opatřil.

Jest na závodním, aby prokázal, že vykonával nad doly náležitou kontrolu a dohled a že přes to nemohl nabýti a nenabyl vědomostí o tom, že kritické místo vyžaduje zřízení zachycovačů vozíků.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1935, Rv I 44/33.)

Žalobce utrpěl na dole, kde byl zaměstnán, úraz tím, že při zavěšování vozíků na lanovou dráhu vozík, již zavěšený sjel zpět a žalobce přimáčkl na vozík, který měl býti právě zavěšován. Nárazem tím byl žalobce těžce poraněn a domáhá se náhrady škody a placení měsíčního důchodu čině za svůj úraz odpovědným žalovaného proto, že opomenul jako ředitel dolu zřídit ochranná opatření při lanové dráze, zejména po-